

gjörir sem mest úr litlu manns allri, svo að það getur rutt braut um hvert öræfið eftir annað og kastað björgum úr vegi. En sú trú er trúin á að umbæta hæg manna og heim, svo áframhaldið sé eilíft og haldist jafnast í réttu lagi. Það er trúin á að mannum ætti að þoka áfram og lifa vel, trú á framför mannkynsins áfram og uppávið að eilífu.

Hvert sem hugann langar, hvert sem augun horfa, dæmum gildi þess er vér eigum um að velja eða hafna við hugsjón vora um hið fullkomna, og verum vakandi fyrir röddinni er berst til vor að ofan frá og kallar oss herra og herra.

Þar bíða ódul hins ónumda lands
að entum þeim klungróttu leiðum;
sú friðkeypta ættjörð hvers frjálsborins manns
sem felur hin skínandi sigurlaun hans
að baki þeim blágrýtis heiðum.

Nokkrir fornmennt.

Framhald.

Eggert Magnússon Vatnsdal.

Einn hinna röklegustu og mannborlegustu gamalmenna Íslenskra hér vestra, eins og mynd sú ber með sér er „Heimir“ flytur af honum, er skipherra EGGERT MAGNÚSSON VATNSDAL. Hann er maður hniginn mjög að aldri, en er þó enn hinn ernasti til sálar og líkama. Hann er fæddur árið 1831, þann 9. Júní, og er fæðingar staður hans Skáleyjar í Eyjahreppi í Barðastranda-sýslu, þar sem Einar Skálaglamm nam land.

Foreldrar Eggerts voru: Magnús Einarsson bóndi á Skáleyjum, — bróðir Eyjólf alþingismanns Einarssonar frá Svefneyjum, þess er Matth. Jochumsson kvað um, — af svonefndri